

gjort Modstand mod det andet. Det forekommer mig, at der er noget meget Beskæftigt i at være Vidne til en Diskussion af den Art, som er forekommen i Dag, og som ikke er til Nytte for Noget og allermindst for Folkethinget. Men jeg vil kun spørge: Hvorfor skulle vi have den samme Diskussion to Gange? Er der Noget, der tvivler om, at vi faae den samme Diskussion igjen, naar Sagen har været i Udvalget? Jeg spørger altsaa, naar jeg ser Sagen fra et praktisk Standpunkt: Var det ikke rettest, at vi nu stielikkelig afbrøde denne Forhandling og henviste dette Valg til det omtalte Udvalg, gjorde de uansøgte Valg værdige, og i Morgen nedsatte det omtalte Udvalg, for at vi kunde faae Ende paa de Stridigheder, der ere begyndte, og som vi kunne være visse paa ville blive fortsatte i Morgen? Der er vist Mange, som misbillige, at jeg udtaler dette, men det er mig det Samme, det skal dog høres, at der ogsaa er Folk her tilstede, som ikke ønske, at der skal være Diskussioner, som kunne spares, og Forsættelsen af den i Dag kan spares, da vi Alle vide, at Resultatet i Dag dog bliver, at dette Valg henvises til Udvalg. Jeg kan kun sige dette, at det glædede mig, at den hidtærende Formand gjorde opmærksom paa, at det ikke var værd at forbyde sig for meget i visse mangfoldige Tilfælde, der kunne foreligge fra forskjellige Sider. Der kommer ikke Andet ud deraf end at bringe Ophidselsen et Skridt videre. Det er den eneste Følge, som kommer deraf, og det tror jeg ikke er til nogen Nytte for Folkethinget. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man ikke strax vil godkjende de uansøgte Valg, for at man da hurtig kan faae at se, om det er Alvor, at man vil expedere disse Valg, det i Forgaars og det i Dag, saa hurtigt, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) antog, det vilde ske, og som jeg maa tilstaa, at jeg ogsaa tror, det vil ske. Thi naar den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) talte om Muligheden af at forkaste dette Valg, har jeg ikke hørt, at der er et eneste Menneske, der har tænkt paa at forkaste dette Valg, Valget fra Slagelse, lige saa lidt som der var Noget, der tænkte paa at forkaste det Valg, som var Gjenstand for Debatten i Forgaars. Jeg antager virkelig, at det var mere nyttigt for Thinget, om man nu kunde beslutte sig til at afbryde denne Bæddekamp om at sige hinanden Ubehageligheder og opfætte, hvad der var at sige om Sagen selv, indtil et Udvalg havde givet sin Indstilling desangaaende. Det er meget rimeligt, at det ikke har nogen praktisk Følge, hvad jeg her henstiller. Men jeg vil dog ikke have været her til Stede og have hørt Forhandlingen uden som en Ven af Folkethingets Verdighed og en Ven af Demokratiet her i Landet at give min Henstilling om, hvad der forekommer mig at være det Rigtige og det Nyttige.

Den midlertidige Formand (Kraabbe):

Jeg undlader ikke at meddele, at der nu er indtegnet sex Talere. Da der imidlertid paa Thingets nuværende Standpunkt af Arbejde heldigvis ikke findes Udvalg eller nogen anden Hending for Aftenmøde, vil jeg, saafremt Forhandlingen om det foreliggende Valg ikke tilendbringes i dette Møde, tillade mig at ansætte et Aftenmøde.

Tang:

Jeg skal fatte mig i stor Korthed. Det synes, som om der er ved at trække stærke Uveirsskyer op mod den almindelige Valgret for Folk, der sidde i smaa Raar. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) udtalte med Hensyn til det Tryk, der var øvet paa Smaakaarsfolk, at man ikke kunde sige, at det var juridisk forkasteligt, og moralisk kunde man tænke, hvad man vilde. Det gjorde mig ondt at høre det ærede Medlem udtale sig saaledes. Dersom det ærede Medlem havde udtalt, at han fandt det meget moralisk forkasteligt, skulde jeg ikke have sagt et Ord, men jeg spørger det ærede Medlem, om vi ikke, den Gang vi her i Landet gav Friheden, gavede den til de Fattige ligesaa godt som til de Rige. Gave vi Valgretten til Smaakaarsfolk, for at de skulde sælges til Hartkornet eller Pengemændene? Var det Meningen, at de skulde sælges til Hartkornet eller Pengemændene, da siger man, at der derved udøves en Myndighed, og jeg siger, det er en Lvang, der øves. Naar Loven har talt om, at der ikke maatte øves Lvang mod dem, er det saa da alene den Lvang, der menes, at man ikke maa trække dem derhen? Er det ikke en Lvang at ville berøve dem det, de have igjen at leve af? Dersom Loven ikke har ment det med Lvang, veed jeg ikke, hvad den har ment, men jeg veed, hvad en Bismand har udtalt for over tusinde Aar siden, og det har gjældet gennem Verden for dem, der kunne søle for Smaakaarsfolk. Han har sagt, at de Fattige ikke skulde være de Riges Græsgang. Og det, mener jeg, staar ved Magt endnu, det Ord, at de Fattige bør ikke være de Riges Græsgang. Men er det sandt, og det tror jeg, er sandt, mener jeg, at Lvangen er aldeles uforvarlig, hvad enten den kommer fra Høire eller Venstre; jeg fordømmer det ligesaa stærkt fra Venstre, hvis det sker, som hvis det sker fra Høire. Men jeg tror ikke, Sligt sker fra Venstre i den Udstrækning som fra Høire. Det tror jeg slet ikke, og jeg kunde, dersom jeg vilde følge den foregaaende Talers Exempel, fra Storebeddingekredsen fra forrige Valg fortælle mange saadanne Exempler, men jeg skal i Genhold til den Opfordring, der udgik fra den ærede Formand, ikke komme ind paa det, uagtet de vilde være meget oplysende. Lad os ikke komme dertil her i Landet, saaledes som det gik med et vist Folk, da det var paa Feldtingen med det. De traf de Fattige